

[Undervisningsministeren.]

af dem helt begejstrede, hvilket for mig tyder paa, at ogsaa Operaen har sit Publikum og sin Mission, og ikke mindst ude i Provinsen, hvor man ikke er forvænt med noget saadant, hvor det netop virker friskt og nyt og derfor fremkalder en ganske enestaaende Begejstring, saa vidt jeg da kan dømme efter de stedlige Blade af alle Partifarer. Men naturligvis, skal man have mange Gæsteforestillinger, have mange Operatournéer, skal man sætte Billetpriserne ned, skal man gøre det kongelige Teater til det, det efter min Mening bør være, et Folke- og Landsteater i Ordets allerbedste Betydning, ja, saa kan det ikke nytte, at man paa den ene Side knapper det af udover alle rimelige Grænser og saa forlanger saa urimelig meget af det paa den anden Side. Disse to Ting er nu uforenelige.

Jeg kunde tænke mig, at Hovedstads-kommunerne vilde yde en Del af deres Bidrag netop med det Formaal for Øje at gøre Adgangen til Teatret lettere for den store brede københavnske Befolkning.

Det ærede Medlem Hr. Pinholt udtalte sig, forekommer det mig, ret heftigt, ja, paa et enkelt Punkt næsten voldsomt, mod det foreliggende Teaterforslag og mod mig. Det forstod jeg ikke rigtigt, for naar man har været saa nær ved at blive enige, naar det i Virkeligheden i et bestemt Parti kun afhang af fire Stemmer — hvis fire Stemmer var gaaet til den ene Side i Stedet for at gaa til den anden Side, havde der i Dag i denne Sag og denne Sal været skøn Enighed fra næsten alle Sider, kun med en enkelt lille periferisk Opposition —, saa synes jeg ikke, at man gør vel i at bruge saa heftige, ja, næsten voldsomme Udtryk, særlig da ikke fra et Partis Side, der altid har hævdet som sin særlige Ære at respektere Personlighedens Ret, Individualismen: ingen Partiafstemningstugt over de enkelte Medlemmer, vi stemmer efter Overbevisning i Venstre, det gamle individualistiske Parti, mere end i noget andet Parti. Jeg synes derfor godt, man kunde have anslaaet lidt mere dæmpede Toner, med hele den historiske Baggrund, der nu en Gang ligger for denne Sag i dette Øjeblik.

Det ærede Medlem fremdrog mit Ansvar. Jeg agter ingenlunde at gaa fra mit Ansvar, jeg vil bære alt det Ansvar, der rettelig tilkommer mig. Mit Ansvar, da jeg blev Undervisningsminister, var nu i første Linie det at overtage min Forgængers Teaterordning og se at føre den ud i Livet loyalt og saa godt som muligt. Jeg ved, jeg har søgt at gøre det, og jeg tror ogsaa —

det er for Resten anerkendt under denne Debat —, at man far alle Sider vil erkende, at jeg loyalt har søgt at føre Stensballe-Byskovs Dobbeltscene ud i Livet. Der er ikke over mine Læber nogen Side i disse fire Aar kommet et kritisk Ord mod denne Teaterordning, i saa Fald vilde jeg jo selv have gjort mig til medskyldig i, at den ikke kunde bære.

Der er talt mange skarpe Ord fra mange forskellige Sider mod Hovedstadspressen, og jeg er ingenlunde uenig med disse Talere. Adskillige Hovedstadsblade har ikke støttet det københavnske Teater, som man burde og kunde vente. Det er utroligt, hvad der fabrikeres af Teaternyt. Man sidder omkring paa Redaktionerne og fabrikere Teaternyr, ganske simpelt — ogsaa de sidste Dage har baaret Vidnesbyrd derom — uden Spor af Grundlag i Virkeligheden. Man slaar de mindste Bagateller op paa den mest meningsløse Maade. Og nu hører vi rundt omkring fra Provinsen Ekkoet, nu kommer man her og siger: Det er Hovedstadspressens Skyld, at det er gaaet saa daarligt. Nu kommer Ekkoet fra en vis Hovedstadspresses egen mærkelige Optræden i denne Sag. Ja, det er saadan, at det ærede Medlem Hr. Pinholt i Fjor i Finansudvalget lod indføre en Protokolltilførsel, hvori han ligefrem gav Hovedstadspressen Skylden, hvis han og hans Parti nu ikke længere vilde være med til at bevilge noget til det kongelige Teater. Det er Følgerne, der nu viser sig derude, og jeg kan for saa vidt kun understrege det, for jeg har adskillige Gange tidligere talt derom.

Jeg hørte paa et Møde, jeg var til for nogen Tid siden ude i Landet, en sige: Ja, naar det kongelige Teater bærer sig saadan ad, naar de kan lave saadan en Skandale som den med Clara Pontoppidan og Gabrielsen, saa kan vi da ikke længere være med. Ja, den blev lavet paa den Maade, at den blev lavet af visse københavnske Bladredaktioner i deres Teaternotitser og efterhaanden blev pustet op, saa der til sidst minsandten blev skrevet ledende Artikler om denne Haupt- und Staatsaktion ved det kongelige Teater, som indskrænker sig til, at der var et Par Skuespillere, som hellere vilde være fri for et Par Roller. Det kan ogsaa hænde i denne Rigsdag, at der er nogle Rigsdagsmænd, der ønsker at være fri for et Ordførerskab — det er maaske sjældent, det kan godt være, men det kan dog hænde, det er hændt i min Gruppe, det ved jeg — og siger, om ikke nogen anden egner sig bedre dertil. Sligt